Ч. 11. Неділя 29 (16) січня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Презес польского Кола про будову каналів. — З хорватского сойму. — Туреччина супротив ворохобні в Ємені.

Між правительством і поодинокими провідниками більших партий палати послів відбувають ся переговори в справі італїяньского правничого факультету. Хотіли зразу справу італїяньского правничого факультету взяти з дневного порядку в буджетовій комісиї, аж поки компромісові переговори не доведуть до якихсь позитивних результатів. Але тому спротивив ся предсїдатель буджетової комісиї др. Кіярі, покликуючи ся на приречене, яке дав Італїянцям, що справа італїяньского факультету мусить бути полагоджена перед всїми иншими. Натомість згодив ся др. Кіярі не скликати буджетової комісиї, щоби ось так вискати час для компромісових переговорів в справі італїяньского факультету. През. мін. бар. Бінерт переговорював в послїдних днях в тій справі так з італїяньскими, як із словіньскими провідниками партий. В переговорах ходить о те, щоби найти компромісову формулу, на яку могли би згодити ся і партиї і правительство. Проектоване давнїйше утворене для тої справи субкомітету не входить уже в рахунок. Хочуть сю справу представити до полагодженя на найблизшім засїданю буджетової комісиї, що відбуде ся дня 7 лютого. Поки що переговори не довели до нїчого.

Конференция міністра просьвіти з південними Славянами також не довела до нїякого результату. Правительство обіцяло Словінцям як відшкодоване за залишене обструкциї перенесене іспитів, які загребскі студенти складали доси у Відни, до Задару, але Словінцї відкинули пропозициї правительства і ухвалили одноголосно лишити ся на дотеперішнім становищи в справі італїяньского унїверситету.

Зелїзнича комісия радила над ріжними посольскими внесенями в справі льокальних зелїзниць. Мінїстер др. Ґломбіньский обіцяв ті внесеня прихильно полагодити. По висказаню мінїстрови подяки пос. Віттеком за прихильне становище супротив тих жадань засїдане замкнено.

Комісия до справ державних урядників відбула засїдане, на котрім пос. Штепль предложив реферат про внесене пос. Прохаски про часовий аванс. Шеф секциї Фріс підніс, що нове правительство стоїть тепер супротив тої справи на тім самім становищи, що попередне. Шеф секциї Ґалецкий вказав на загальну буджетову ситуацию і підніс, що проект має велику фінансову вагу. Обчислене коштів мусїло би наступити поодиноко до всїх урядників, що вимагає довшого часу. Ті обчисленя вже розпочали ся і будуть по можности як найскорше предложені комісиї. Після тимчасового предложеня перші кошти винесли би 15 мілїонів, при чім обтяженя мінїстерияльного етату не увзглянено. В дискусиї висказано думку, що без огляду на становище правительства треба проект взяти під наради. Комісия розпочала отже зараз наради над тою справою.

В справі будови каналів заявив новий презес польского Кола др. Лазарский дописувателеви краківскої Reform-и, що він перше хоче пізнати погляди всїх сторонництв парляментарних в тій справі, заки зможе зазначити своє становище. Крім Поляків обходять канали також представителїв Морави, але христіяньско-суспільники, а іменно їх посли сільскі, займають вижидаюче становище. Нїмецкі посли, особливо з північних Чех, домагають ся за свою згоду на водні шляхи відповідної винагороди для своїх виборчих округів. Взагалї полїтичне положене є для будови каналів дуже некористне, бо входять тут в гру фінансові обставини. Але на всякий спосіб польске Коло буде рішучо домагати ся здїйстненя тої справи

---

7)

ВУЙКО БЕРНАК.

З анґлїйского — Р. Конана Дойле.

(Дальше).

V.

В лапцї.

Моя клїтка—бо инакше годї було назвати ту діру, до якої мене заперто — була тїсна і низька; до того ще була запхана якимсь плетеними, округлими кошиками, котрих призначеня я спершу не міг собі пояснити; пізнїйше пізнав я, що то були лапки на морскі раки.

Сьвітло вдирало ся лиш крізь щілини старих, потрісканих дверий, але ті щілини були такі широкі і численні, що я вигідно міг бачити, що діяло ся в хатї. Мимо моєї слабости, мимо смертної тревоги, яка ще залягала мій ум, займав мене образ, який представив ся моїм очам.

Мій худий приятель, котрого поморщене лице мало все спокійний вигляд, сидів знов на скрини. Обіймивши колїна руками, гойдав ся поволи наперед і назад, а єго мязи на лицях порушали ся правильно, як зїви у риби. Побіч него стояв Лесяж; єго біле як полотно лице сьвітило потом, а уста дрожали від страху. Деколи пробовав приневолити свої черти до твердости, але все на ново перемагав єго страх і він знов тряс ся цїлим тїлом. Туссак стояв коло огнища, з сокирою при нозї і закиненою назад головою, готовий до борби кождою частиною свого могутного тїла. Прегарна то була стать. А коли голос пса наближав ся і став голоснїйший, тодї прискочив він до дверий і отворив їх.

— Не впускай пса — крикнув Лесаж в найбільшій тревозї.

— Ти дураку, ми мусимо пса убити; то наша послїдна надія.

— Алеж він на припонї.

— Тодї ми пропали. Але коли він вільний, то може удасть ся нам ще утечи.

Лесаж прикучнув під столом і глядїв на отворені двері. А мій оборонець хитав ся дальше сюди і туди і на єго устах появила ся ледве замітна усьмішка. Руку держав при отворі сорочки на грудях, так що, як я здогадував ся, мусїв мати там оружиє. Між ними двома а отвореними дверми стояв Туссак, від котрого відважної стати я не міг відвернути очий, хоч як я єго бояв ся і ним бридив си.

Незвичайно займавий вид, який розвинув ся перед моїми очима, близьке нещастє, що повисло над головами всїх трех заговірників, відопхнуло всї мої гадки про небезпечність, яка грозила менї самому. Страшна драма розгравала ся на тій малій сценї, а я в моїй брудній комірчинї був одиноким видцем і здержав віддих в собі і ждав.

Нараз мусїли они три побачити щось, що для мене було невидиме. То бачив я по напруженім виглядї їх лиця і по широко отвертих очах. Туссак підняв топір в гору понад голову, лагодячи ся до удару. Лесяж скулив ся під стіл і закрив очи долонею. Третий же перестав ногами махати і сидів тихо як статуя на краю скринї. До моїх уший донїс ся відгомін мов скорих кроків по мокрім трясависку і безпосередно по тім мов блискавка перелетїла якась жовта смуга через поріг. Топір Туссака опустив ся на долину і застряг в груди пса. Удар був так сильний, що Туссак аж подав ся наперед і пірваний тягаром пса, упав разом з ним на землю. Оба почали тепер перевертати ся, волохатий чоловік і волохатий пес і оба з диким криком і гарганєм бороли ся на житє і смерть. Нараз вхопив Туссак пса за гортанку; роздав ся голосний крик болю, відтак шелест мов при роздираню сильного полотна. Хитаючись підняв ся чоловік з окровавленими руками з землї, а коло єго ніг лежало непорушне тїло жовтого пса.

— Тепер чим скорше гет звідси! — крикнув Туссак громовим голосом і вискочив крізь двері.

В часї страшної борби Лесаж в величезній тревозї всунув ся в сам кут комнати. Тепер підняв викривлене від страху і студеним потом вкрите лице.

— Так — мусимо утїкати, Шарль — крикнув і собі. — Полїция полишила ся далеко за лїсом; можемо ще утечи.

Але лице єго товариша було незвичайно спокійне і рівнодушне і нїчо не видко було на нїм крім правильно порушаючих ся мязів. Пі-

і в своїй тактиці буде явно без застережень виступати.

В хорватскім соймі лютить ся обструкция. Бан вже від тиждня переговорює з сторонництвами, щоби перевести вибір членів до угорского сойму і полагодити буджет. Сербско-хорватска коаліция боре ся о своє ествоване, о мандати до Пешту, а скоро банови поведе ся вибрати нових членів до будапештеньского сойму, коаліция та розібє ся. О то веде ся тепер завзята борба. Бан має намір до нової делеґациї вибрати 17 прихильників правительства, дальше якесь число вірилістів і членів селяньского сторонництва, а прочі мандати полишити умірeним прихильникам коаліциї, а радикалів виключити від делеґациї. Задля того сербско-хорватска коаліция намагає ся обструкциєю недопустити до вибору делеґациї.

З причини ворохобні в Єменї або турецкій Арабії, переводить тепер турецке правительство мобілізацию армії в Европі. Про ту мобілїзацию доносять із Скоплїє, що в послїдних днях одержали приказ резервісти першого покликаня ставити ся до служби. Кажуть, що одна часть войска призначена до Ємену і що войскова управа закупила вже коні і мули. Також рух в Альбанії робить правительству великі клопоти, бо революция в Арабії зробила велике враженє також на неспокійних Альбанців. Альбаньскі резервісти не хотять іти до Ємену і покликують ся на те, що від них нїколи не вимагано повненя войскової служби поза границями европейскої Туреччини. Імовірно турецке правительство згодить ся на домагане Альбанців, щоби не мати дїла з двома ворохобнями.

Новинки.

Львів, дня 28-го сїчня 1911

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Мінїстер справедливости переніс радників суду краєвого і начальників суду повітового: Густ. Дидушиньского в Надвірвій до Станиславова, Конст. Павликова в Винниках до Самбора і дра Ст. Станисл. Дроздовского в Бродах до Львова; радників суду краєв. дра Берля Як. Горовіца в Тернополи і Кар. Фробаґер Бабля в Коломиї до Львова; радників суду краєв. і начальників суду повіт.: Зинов. Копистяньского в Микулинцях і дра Стан. Рубчиньского в Зборові до Стрия; дра Бол. Ґавіньского в Балигородї до Сянока, Чесл. Войціцкого в Теребовли до Самбора і дра Стеф. Дрогомирецкого в Будзановї до Станиславова. — П. Мінїстер скарбу іменував ад'юнкта канцелярийного Петра Валенту директором урядів помічничих в окрузї краєвої дирекциї скарбу у Львові.

— **Примір до наслїдованя.** О. Николай Рицар в Богутинї подав дня 1 сїчня 1911 року до відома своїм парохіянам, що через цїлий рік 1911 буде що місяця в означеним дни відправляти акафист. Гроші, які збере ся з тої нагоди, призначено яко місячний даток на „Рідну Школу“. Перша вже була, а вислїд її гарний, бо зібрано 5 К.

— **Іспити кваліфікацийні** на учителїв шкіл народних перед комісиєю іспитовою в Перемишли розпічнуть ся дня 27 лютого с. р. Поданя треба вносити найдальше до дня 20 лютого.

— **З зелїзниці.** Із Станиславова доносять нині: З причини заметелий снїгових рух поїздів межи Білою чортківскою а Заліщиками здержано на 3 днї.

— **Не все золото, що ся сьвітить** і не кождий чоловік, що має близну коло ока, то Давидяк, убийник Штофів. О тім переконала ся наглядно поліция в Градци при слїдуючій нагоді. В шпиталі в Фірстенфельдї в Стирії один „хорий“ побив доворця. Арештований, назвав ся Ґуґоном Гайнріхом, але немав нїяких документів. Поліция в Градци почала слїдити чи під назвищем Гайнріха не криє ся який небезпечний злочинець. Гайнріх має над оком близну і поліция глядаючи в альбумі фотоґрафій злочинців, найшла чоловіка з близною над оком і з поясненем, що се Давидяк убийник Штофів. Урадована, що удало ся придержати такого небезпечного злочинця зателеґрафувала про се до львівскої поліциї і аж тоді переконала ся що не кождий чоловік з близною коло ока то Давидяк убийник Штофів.

— **Нещасливі пригоди.** В ліску на Снопкові побіч Зеленої рогачки, зрубував оногди Йосиф Супель велике дерево, при чім дерево упало і придушило его своїм тягаром. Лїкар поготівля ратункової ствердив пукненє лобини і тяжке покалїченє. Нещасливого відставлено до шпиталю. — В готели „Бельвю“ впала на сходах 65-лїтна Хая Шлїффнерова і зломила праву ногу. Поготівля ратункова відставила її до шпиталю.

— **Малий злодій** — буде колись великий. 13-лїтний син шинкаря, Файвель Вільнер, сховав ся в передній комнатї кінотеатру в пасажу Міколяша і дав ся замкнути на ніч. В ночи влїз до комнати служби вкрав срібну ложочку, ніж і вилки, зарукавок касиерки і инші дрібниці, а відтак отворив собі двері і вийшов. Вчера арештовано его, але вкрадених річий вже при нім не найдено.

— **В Станиславові** відбудуть ся в середу дня 1 лютого в салї „Міиского Касина“ великі вечерниці з танцями. Дохід на „Рідну Школу“. Стрій не мусить бути балевий.

— **Смар.... войско.** Росийске мінїстерство просьвіти поручило попечителеви (кураторови) варшавского округа наукового завести вправи войскові в школах народних і виконувати їх головно в лїтї. Ученики мають бути прибрані у войскові шапки і заосмотрені в деревляні карабіни яких мають їм доставляти безплатно школи ремісничі.

дійшов до дверий і замкнув їх з середини.

— Менї здасть ся, друже Люсиян — відозвав ся спокійно — що найлїпше буде, коли полишиш ся тут.

Лєсаж видивив ся на него і его зачудоване зігнало майже страх з его блїдого лиця.

— Але ти не розумієш нашого положеня, Шарль — скрикнув він.

— Здасть ся, що розумію — відповів той усьміхаючись.

— Они можуть кождої хвилї бути тут; пес вирвав ся з припони і побіг наперед; они певно сюди прийдуть, тут на цїлім трясависку нема иншої хати.

— Так, они прийдуть певно.

— Отже скоро гет звідси, серед темноти зможемо ще утечи.

— Нї, ми лишимо ся.

— Божевільний, жертвуй своє власне житє, але не моє. Лишай ся, коли хочеш; я утікаю.

Опустивши руки, розбіг ся до дверий, але старший заступив єму дорогу з таким приказуючим видом, що молодець подав ся назад.

— Дураче — сказав до Лєсажа. — Бідний дураче!

Лєсаж стояв з повислою долїшною губою, тремтячими колїнами і заломаними руками: правдивий образ нуждености.

— Ти, Шарль, ти — промовив, з трудом вимавляючи кожде поодиноке слово.

— Так, я — відповів той люто усьміхаючи ся.

— Ти поліцийний аґент! Ти, душа нашого товариства! Ти, член тїснїйшого комітету! Наш провідник! То не може бути, Шарль. — Менї здасть ся, що они вже ідуть. Пусти мене, благаю тебе, пусти!

Старий потряс головою, его черти були мов криця.

— Але длячого мене, длячого не Туссака?

— Колиб був пес покалїчив Туссака, мав би я був нас обох. Але так Туссак менї троха за сильний. Нї, любий Люсияне, ти будеш моєю добичею; мусиш піддати ся своїй судьбі.

Лєсаж ударив ся долонею в чоло, немов би гадав, що то всьо діє ся у снї.

— Поліцийний аґент — повторяв Шарль поліцийний аґент!

— Що ви будете дивувати ся, о тім був я пересьвідчений.

— Алеж ти був найзавзятїйший републиканець з нас всїх. Нїхто не був тобі досить скрайний. Як часто ми слухали твоїх фільософічних промов. А доперва Сибілля! Она певно не є поліцийним шпиґуном. Але ти жартуєш, Шарль, скажи, що ти жартуєш.

Злобний вид уступив з лиця старого; він з вдоволенем усьміхнув ся.

— Твоє зачудоване для мене дуже лестне — відозвав ся. — Правда, я був і без того пересьвідчений, що грав мою ролю знаменито. То не моя вина, що ті партачі випустили пса; а менї лишає ся слава, що я зовсїм без чужої помочи зловив одного з найвідважнїйших і найнебезпечнїйших заговірників.

Усьміхнув ся глумливо на той опис свого полонника.

— Цїсар — додав — уміє своїх приятелїв нагороджувати, а ворогів карати.

Цїлий час держав старий руку на грудях. Тепер витягнув єї на стілько, що показало ся темносіре дуло пістолєту.

— Всьо на дармо — сказав дальше. — Ти лишиш ся тут, в хатї, живий або мертвий.

Лєсаж закрив лице руками і почав голосно плакати.

— Ти був найгірший з нас всїх, Шарль — почав жалувати ся. — Ти велїв Туссакови убити того чоловіка в Роб Стріт, ти підложив огонь в улици де ля Рампар. А тепер обертаєш ся против нас.

— Я всьо то робив, аби прояснити справу — і то в відповідній порі.

— То дуже красно, Шарль, але що подумають про тебе, коли я то всьо розповім — на мою власну оборону? Як зможеш ти оправдати ся з того перед твоїм цїсарем? Ще є час спинити мої зізнаня.

— Ти дійстно правду кажеш — відповів старий, витягнув пістолєт і натягнув курок. — Може бути, що я з дечім переступив інструкцию і ще справдї час оминути неприємностий, які би мене могли з тої причини стрітити. А впрочім то й маловажна річ, чи я доставлю тебе живим чи мертвим. Менї же здасть ся, що лїпше буде, коли я віддам в руки властий твого трупа.

Страшний був вид, коли Туссак видер псови гортанку; але ще більший страх взяв мене тепер і мороз перейшов менї по тїлї. Співчутє і відразу відчував я рівночасно для того молодця, що з природи сотворений на ученого, або поета, був приневолений чужою волею грати ролю, яку лїпше зуміла би віддати дитина як він. Я простив єму его хитрість супротив мене і душевний муки, які я з его причини витерпів. Кинув ся на землю і вив ся в судорогах зі страху, між тим як его товариш з глумливим усьміхом держав коло его голови дуло пістолєта. Грав ся з трусом, як кіт з мишию; однако в его неумолимих очах читав я, що він не жартував і з кождої хвилї надіяв ся, що его палець потягне за язичок курка.

З жаху перед холоднокровним убийством пхнув я дрантиві двері моєї комірчини, аби поспішити на поміч жертві. Нараз доніс ся знадвору брязкіт оружия і роздали ся людскі голоси.

— В імени цїсаря! — і від одного удару вискочили двері з завіс.

На дворі лютила ся ще сильна буря. Крізь отворені двері побачив я громадку їздців з перами на капелюхах і в змочених плащах, на котрих блищали ще каплї дощу. З боку падало сьвітло з хати на дві прехороші кіньскі голови і на гузарскі шапки з червоними денцями. В дверах стояла струнка стать офіцира. Мав на ногах чоботи з холявами, синїй, сріблом вишитий войсковий плащ був єму дуже до лиця. Видко не уважав навіть потрібним витягати шаблю і лиш холодно поглянув на окровавлену землю в хатї.

— Отже — спитав — що є?

(Дальше буде).

Як би російске міністерство просьвіти добре понимало свою задачу, то повинноби ще визначити для маленьких вояків перед і по кождих вправах по „стаканчіку водочки“, бо й щож варт салдатік без водочки?

— **Огні.** Оногди-вечером в склепі Естери Ліхт при ул. сьв. Станислава ч. 6 вибух огонь. Займили ся від рури зелізної печи пуделка, а відтак і товари. Сторожа пожарна небавком огонь загасила, але шкода єсть досить значна. — В Снятині згоріла — як ми вже доносили — божниця збудована 300 літ тому назад. В огню сім згоріли дві „тойри“ і один несповна розуму жид, котрий ночував на подї і не хотів звідтам ніяк злізти.

— **Дрібні вісти.** Дня 31 с. м. має відбути ся у Відни у великій сали музичного товариства баль австрийского домашного промислу, на котрім будуть виступати громадки гостий представляючі народні танці. На тім бали має виступати також і руска громадка, а зложенєм еї заняв ся емерит. ґенерал-авдитор п. Павлюх. — Бурмістром міста Делятина вибрано п. К. Атляса, емерит. інспектора зелізниць державних. — Пять бочок іспаньского винограду лишив хтось оногди на тротоарі перед склепом п. Люфта в будинку театру ґр. Скарбка. Купець забрав ті бочки з обави, щоби їх хтось не вкрав, а коли ніхто по них не зголосив ся, він повідомив о тім поліцию. — П. Йосифа Боденштаймова згубила в ринку полярес з 60 коронами. — Гіршови Вінцельберґови вкрадено у ваґоні електричного трамваю полярес, в котрім було 450 кор., а купцеви Шулимови Зайденвурмови зі Зборова вкрадено так само в трамваю полярес, в котрім було 86 кор. і три золоті перстені.

— **Син міністра.** Неаби яку штуку удало ся втяти одному французскому драґонови в місті Люневіль. Драґон той називав ся случайно так само як і французкий міністер для справ заграничних, Пішон. Отже коли той Пішон перед двома місяцями „нарукував“ в Люневіль до служби при девятім полку драґонів, спитали єго, коли прочитали его назвиско, чи він случайно не син міністра. — Так! — відповів драґон зовсім сьміло, зміркувавши в однїй хвили, що то може єму дуже придати ся, коли єго старшина войскова буде гадати, що він син міністра.

Та й драґон Пішон не помилив ся. При полку як і в цілім місті обходили ся з ним так делікатно і з такою чемностию, що можна се було уважати за доказ, як високо цінять там і поважають самого пана міністра Пішона, коли єго синови віддають таку честь. І пану драґонови Пішонови було з тим дуже добре. Біда лиш, що один кінь — він називав ся „Еклер“, не то не хотів віддавати чести синови пана міністра, але й грубо зневажив єго, вдаривши єго копитом, в наслідок чого драґона Пішона нусїли відставити до войскового шпиталю. В однїй хвили розійшла ся по цілім місті чутка о нещасливій пригоді сина пана міністра. „Кінь зранив тяжко сина пана міністра“ — подавали собі з уст до уст а один совістний ґазетник зателеґрафував зараз ту вість і до париских ґазет, котрі не забули висказати пану міністрови свій жаль по причині пригоди єго сина.

Тимчасом в шпитали взяли зараз лікарі чим скорше ратувати сина пана міністра. Зачали єго потішати і додавати єму відваги а один з лікарів сказав: Дамо зараз знати вашому батькови. — Якому батькови? — крикнув ранений здивований. — Вашому батькови, пану міністрови. Іось вийшло все на верх. Драґон почервонів ся і сказав: То не мій батько; то лиш свояк. Показало ся однак небавком, що й то була неправда, бо драґон лиш случайно так називав ся як і міністер. Але найзабавнїйше на цілій тій історії то, що вість о пригоді сина міністра викликала в Парижи в тамошних дипльоматичних кругах не малий рух. Многі поспішили зараз до міністерства, щоби там висказати п. міністрови справ заграничних свій жаль по причині нещасливої пригоди сина п. міністра і аж тепер довідали ся, що п. міністер зовсім не має сина.

Телеґрами.

Відень 28 січня. „N. fr. Presse“ доносить, що в державнім інституті лікарскім у Відни замовлено для Хіни 10.000 порций серум против чуми.

Петербург 28 січня. „Нов. Время“ у вступній статї виступає дуже остро против польского судівництва в Галичині з нагоди процесу о. Давидяка против Дудикевичівців.

Антверпія 28 січня. В однім з тутешних приватних ґалєрий згоріли три образи: Рубенса, Вандайка і Тенієрса. Шкода виносить 200.000 франків. Образи мали бути перевезені до Німеччини.

Льондон 28 січня. Бюро Райтера доносить з Галіфаксу в Новій Шкотії, що згоріла цїла купецка часть Мідлетон. Шкоду оцінюють на 150.000 долярів.

Лісбона 28 січня. Міністер справ заграничних Магадо заявив, що економічне і фінансове положенє Портуґалії поправило ся. Межинародні відносини републики прибрали сердешний і спокійний характер. Правительство постановило остаточно залагодити дипльоматичні справи, котрі попередне правительство не могло управильнити. Декрет в справі роздїлу церкви і держави буде оголошений до 30 днів. Відносини майже зі всїма епископами суть добрі. Правительство висказало Ватиканови своє сожалїнє з тої причини, що Ватикан не має в Портуґалії свого представителя.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 27-го січня:

Ціна к коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·50	до	10·70
Жито	7·10	„	7·30
Овес	7·70	„	7·90
Ячмінь пашний	7·40	„	7·60
Ячмінь броварний	7·60	„	8·50
Ріпак	13·—	„	13·25
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	13·—
Вика	8·20	„	8·50
Бобик	7·90	„	8·10
Гречка	6·25	„	6·66
Кукурудза нова	6·—	„	6·75
Хміль за 50 кільо	102·—	„	112·—
Конюшина червона	75·—	„	88·—
Конюшина біла	105·—	„	120·—
Конюшина шведска	70·—	„	80·—
Тимотка	40·—	„	45·—

Надіслане.

Запрошенє до передплати.

В сїм році розпочали ми двайцять перший рік нашого видавництва. Не потребуємо покликувати ся на то, яку за сей час „Народна Часопись“ зробила прислугу нашій суспільности. Се знають і уміють певно оцінити всї наші Вп. Передплатники і Читачі. Скажемо длятого, що як доси так і на будуче буде „Народна Часопись“ трудити ся дальше в тім самім напрямі, а всї змаганя редакциї будуть стреміти до того, щоби нашій Вп. Публиці подавати як найобильнїйший і як найдобірнїйший материял не лиш із суспільного і політичного житя, але також із всїляких піль людского знаня. Длятого звертаємо ся до наших Вп. Передплатників і Читачів з просьбою, щоби не забували на нашу часопись, а приєднували їй прихильників в як найширших кругах.

„Народна Часопись“ буде й в новім році виходити під тими самими условіями що доси, а іменно:

Для львівских передплатників в аґенциї дневників п. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9 і для передплатників на провинциї в ц. к. Старостах:

на цїлий рік	К 4·80 с.
на пів року	„ 2·40 „
на чверть року	„ 1·20 „
місячно	„ —·90 „

поодиноке число 2 с.

Для передплатників в нашій Адміністрациї ул. Чарнецкого ч. 10, II. поверх, котрі хотять, щоби їм висилати безпосередно почтою:

на цїлий рік	К 10·80 с.
на пів року	„ 5·40 „
на чверть року	„ 2·70 „
місячно	„ —·90 „

поодиноке число 6 с.

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.